

התשוקה החסרה

תמה מאיר

מסע חיפוש אחר תשוקה פרטית שהלכה לאיבוד

במחלקה הסגורה לנוער בשלוותה?
הרי בילדות אנחנו אמורים להקיף עצמנו באנשים בריאים,
שדומים לנו ולהתרחק מהזר, השונה והמפחיד.
ההסבר שעולה במוחי הוא שכנראה הרצון לעזור לאחרים
גם הוא מעין תשוקה מבחינתי. כיום אני מבינה שמעבר לרצון
לעזור לזולת, אני בעיקר רוצה לעזור לעצמי. זהו הרצון
להשקיט את תשוקה שפועמת בי, שלא נותנת לי להחמיץ
הזדמנויות, שדוחפת אותי קדימה. תשוקה שהשפיעה על
הבחירה ללמוד מדעי התנהגות ואחר כך להצטרף לתכנית
למידה התנסותית — תכנית שכמעט ולא הצטרפתי אליה.
זו תכנית שבמסגרתה נדרשים סטודנטים בשנים ב' ו-ג'
להקדיש לפעילות התנדבותית שעות נוספות, הן במסגרת
הלימודים והן מחוצה להם. ואני, עסוקה כהרגלי, לא האמנתי
שאצליח לשלב דבר נוסף בין לימודים לעבודה. לכן מיד
כששמעתי על התכנית פסלתי אותה על הסף, אולם לא
הצלחתי להיפטר מתחושת ההחמצה.

הרגשתי שמהשווה חסר בחיי. מדובר בתשוקה כל כך אישית
לסיפוק והגשמה עצמית, תשוקה שמכילה את מהות החיים
שללא קיומה היום יום הוא סתמי, מעגלי וחסר כל משמעות.
וגם התשוקה הזו לא יכולה להתממש ללא מפגש עם אנשים.
כמו המפגש עם הסטודנטים, בוגרי התכנית, שהניצוץ
בעיניהם לא נתן לי מנוח. מפגש עם מנחי הסדנאות, שליוו
אותי ועוררו בי מחשבות ודילמות, שלא ידעתי על קיומן.
וכמובן המפגש עם האנשים הסובלים מפיגור שכלי,
שחיפשתי עבודה בשבילם במסגרת ההתנדבות שלי.
אי אפשר לכתוב על תשוקה, בלי להזכיר את התשוקה,
בה' הידיעה. תשוקה, שהתעוררה בי עם בגרותי, שמתעצמת
בלילה וזקוקה למענה ולאישור בכל רגע ורגע. הצורך לשימוע
את המילים "אני אוהב אותך" ולהרגיש את היד החמה על
ראשי. תשוקה לבן הזוג והתשוקה שהוא ישתוקק אליי.
הייתי רוצה להאמין שהמפתח לתשוקות שלי טמון אצלי,
שאין לי צורך באחר על מנת להגיע לסיפוק עצמי. כיום אני
יודעת שכדי להגיע לסיפוק אישי ומקצועי בחיי אני חייבת
לעסוק בתחום שקשור לאנשים ושמוחן מהם. אולם, אני עדיין
ממשיכה לחפש ומקווה למצוא סיפוק שירגיע את תשוקתי,
שארגיש שהגעתי לפינה שלי, לאי הפרטי שלי, תשוקה שהיא
רק שלי, רק לעצמי. ♦

כשהייתי לבד אנשים ניחמו אותי ואמרו שהאושר יגיע
יחד עם מציאת בן הזוג המיוחל. הפריעה לי התפיסה
החברתית הזו, כאילו מציאת האושר וסיפוק התשוקות שלי
אינם תלויים בי. ועכשיו, אני כבר לא לבד. אני שוכבת במיטה
והוא לצדי, גופו חם אבל הוא קר אליי. אני חושקת בו,
משתוקקת שייגע בי והוא ישן. שוב עוברת בי מן מחשבה
מדכאת משהו, מתי נעשו התשוקות שלי תלויות במישהו
אחר? מדוע עם הזמן ניתן לממש את תשוקותיי רק בעזרת
בן הזוג ולמה שליטתי עליהן הולכת ופוחתת? החיפוש אחר
תשובות לשאלות אלו הוביל אותי למחשבות על החיים שלי
כמה שנים לאחור.

נדמה כי בילדות הכול היה אחרת וכמה נעים להתרפק על
העבר.

הייתי ילדה מלאת תשוקה. מהרגע שהתעוררתי בבוקר,
הייתי מנערת את המיטה וצועקת: "אוכל, הרבה!". הוריי
שוב ושוב מספרים לי, איך החברים היו מגיעים אלינו עם
סירים מלאים בספגטי מתובל ברוטב עסיסי, מניחים את
הסיר לפניי ומסתכלים עליי אוכלת בהנאה, משמיעה קולות
עונג ולא מפסיקה לחייך. כשאני פותחת אלבום תמונות ישן
ניבטת אליי ילדה מלאת תלתלים עם פנים מרוחות בשוקולד
או ברוטב עגבניות. התשוקה לאוכל רק התחזקה עם השנים
והיא מלווה את חיי עד עצם היום הזה. אני נהנית לאכול,
להסתכל על אנשים אוכלים ולהאכיל. אני אוהבת לדבר על
אוכל, לקרוא על מסעדות בעיתונים ומתברר, ממש ברגעים
אלו, שאני גם אוהבת לכתוב על אוכל. קשה לי לראות מישהו
אוכל ולא להצטרף וקשה לי לאכול לבד. חשבתי שהתשוקה
לאוכל היא תשוקה שלי, לעצמי, אבל היא רק מתעצמת
בשניים. ועד כמה שהאוכל מהווה מרכיב מרכזי בחיי, ברור
לי שאני ניזונה לא רק ממנו, אלא גם מהאנשים שסביבי.

הייתי רוצה להאמין שיש בי תשוקות נוספות, "מתוחכמות"
יותר, תשוקות ייחודיות, שמשקפות אותי, את מי שאני.
ושוב מציפים אותי זיכרונות מהילדות. אני מנסה להבין מה
עבר במוחי כילדה בת עשר, כשארגנתי קבוצה של חברים
והלכנו פעם בשבוע לבית אבות. ישבנו על ברכי הקשישים,
הופענו בפניהם ובידרנו אותם. מה גרם לאותה הילדה לנסות
לתקשר עם הילד שסבל מפיגור שכלי שגר קומה מעל? ואיך
הילדה, שקצת גדלה, לא פחדה לבקר חבר שהתאשפז